

ON JE LUPÍČ-GENTLEMAN. ONA AGENTKA FBI. EXTRÉMNĚ VÝBUŠNÁ KOMBINACE!

PODFUK
JANET
EVANOVICH
& LEE GOLDBERG

No 1
New York Times
BESTSELLER

PODFUK

PODFUK
JANET
EVANOVICH
& LEE GOLDBERG

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2013 by The Gus Group, LLC

Translation © Alžběta Lexová, 2016

Cover © Jan Matoška, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-28-3 (ePub)

ISBN 978-80-88096-29-0 (mobi)

ISBN 978-80-88096-30-6 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Rádi bychom poděkovali Vicki Hendricksové za to, že nás uvedla do problematiky seskoků volným pádem, a také Twist Phelanové, Jacku Chapplemu a Billu O'Mearovi za zodpovězení všech našich dotazů týkajících se plavby v indonéských vodách.

Tato kniha je beletristickým dílem, proto jsme popustili uzdu fantazii, mezi jiným například v několika geografických bodech. Jakékoli chyby, nepřesnosti či literární fabulace padají výhradně na naši hlavu. A ano, jsme si vědomi toho, že žádné ženy v jednotkách Navy SEALs nejsou, ale myslíme si, že by měly být.

1

Kate O'Hareová nejraději chodila oblékaná v modré bundě se žlutým nápisem FBI na zádech, kterou nosila přehozenou přes obyčejné černé triko a neprůstřelnou vestu. Tenhle model se hodil ke všemu, obzvláště když ho doplnila o džíny a glock. Ve svých třiatřiceti letech se zvláštní agentka O'Hareová nerada cítila nechráněná a neozbrojená – obzvláště v pracovní době. Sice si tím zavírala dveře pro možnou práci v utajení, ale nijak zvlášť ji to netrápilo. Dávala přednost klasickému stylu policejní práce, bez rukaviček a tichého našlapování okolo, a právě to také zrovna dělala onoho zimního odpoledne v Las Vegas, když si to rázovala ve svém oblíbeném outfitu s tuctem stejně oděných agentů za zády do *Zdravotního střediska sv. Kosmy*.

Zatímco se ostatní agenti rozprchli všemi směry, aby zajistili možné únikové cesty, ona si s elegancí řízené střely prorazila cestu skrz ochranku v recepci a zamířila rovnou do prvního patra, kde se nacházela kancelář Rufuse Stotta, ředitele nemocnice. Prohnala se kolem Stottovy šokované asistentky, aniž by se obtěžovala jí jakkoli vysvětlovat své jednání. Svým vpádem vyděsila Stotta tak, že se málem převrátil na pochromované ergonomické židli vzhůru nohama. Byl to malý, obtloustlý chlapík – připomínal jí tuřín, na který znuděný čaroděj poklepal kouzelnou hůlkou a proměnil ho v pětapadesátiletého byrokrata. Měl falešné opálení, brýle s želvími obroučkami a na sobě zmačkané béžové kalhoty. Dlaň si tiskl k srdci a lapal po dechu.

„Nestřílejte,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Nehodlám střílet,“ pokusila se ho uklidnit Kate. „Vždyť nemám ani vytaženou zbraň. Chcete vodu, nebo tak něco? Jste v pohodě?“

„Ne, nejsem v pohodě,“ odsekl Stott. „Vyděsila jste mě k smrti. Co jste zač? O co vám jde?“

„Jsem zvláštní agentka Kate O'Hareová, FBI.“ Plácla mu na stůl listem papíru. „Mám povolení prohledat vaše správní křídlo.“

„Nemáme správní křídlo,“ opáčil Stott.

Kate se k němu naklonila a zpražila ho modrým pohledem. „Dneska přiletělo z různých částí země šest nechutně bohatých a zoufalých pacientů. Na McCarranově letišti je vyzvedly limuzíny, které je přivezly sem. Při příjezdu k soukromému křídlu budovy všichni převedli milion dolarů na zahraniční účet téhle nemocnice, a tím si okamžitě zajistili přesun na první příčky seznamu čekatelů na dárce orgánů.“

„To nemyslíte vážně,“ řekl Stott. „Žádné zahraniční účty nemáme, a rozhodně si nemůžeme dovolit pronajímat limuzíny. Vždyť skoro krachujeme.“

„A právě proto tajně provádíte transplantace s využitím orgánů získaných na černém trhu, které neuvádíte v účetních knihách. Víme, že dotyční pacienti jsou právě teď připravováni na operaci. Uzavřu to tady a prohledám každý pokoj, pokud budu muset.“

„Poslužte si,“ vyzval ji Stott a podal jí zpět povolení k prohlídce. „Neprovádíme žádné transplantace a nemáme správní křídlo. Nemáme ani obchod se suvenýry.“

Stott se už netvářil vyděšeně, a zdálo se, že dokonce nelže. *To není dobré*, pomyslela si Kate. Správně by se měl teď koupat ve vlastním potu a dožadovat se právníka.

Před osmnácti hodinami seděla Kate za svým stolem v L.A. a prověřovala střípky informací od rozvědky o společnících hledaného zločince, když náhodou narazila na zvěsti o jisté nemocnici v Las Vegas, která má finanční potíže a nabízí načerno transplantace orgánů nejvyšší nabídkce. Rozhodla se tu stopu prověřit a zjistila, že dotyční pacienti jsou již na cestě do Vegas, proto všechno ostatní odsunula stranou a zorganizovala tuhle improvizovanou akci.

„Podívejte se na tohle,“ vyzvala Stotta a ukázala mu fotku na iPhoneu.

Byl to záběr muže zhruba jejího věku, který měl na sobě volné triko s límečkem, vybledlé lety nošení. Hnědé vlasy mu vlály ve větru a chlapecký úšklebek na tváři se odrážel i v jeho hnědých očích.

„Znáte tohoto muže?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Stott. „To je Cliff Clavin, inženýr, který má na starosti projekt odstranění azbestu ze zdí v naší staré budově.“

Kate cítila, jak jí ztěžkl žaludek, a rozhodně to nezpůsobil sendvič s vejcem a párkem, který měla k snídani. Právě v Kateině břiše, plochém a vytrénovaném, navzdory jejím příšerným stravovacím návykům, sídlil její instinkt, který s ní nejradši komunikoval prostřednictvím výrazek, bolestí, nevolností a celkové nepohody.

„Cliff Clavin je postava z televizního seriálu *Na zdraví*,“ řekla.

„Přesně tak. Náhoda, co?“

„V jaké staré budově?“

Obrátil se k oknu a ukázal k pětipatrovému domu na druhé straně parkoviště. „V tamté.“

Jednalo se o architektonický artefakt šedesátých let se zdobnými prvky v podobě obkladů z lávových kamenů, tónovaných skel a vstupu lemovaného sloupy z bílého pískovce.

„Původně jsme sídlili tam, ale tak před rokem jsme se přestěhovali,“ vysvětloval Stott. „Tuhle novou budovu jsme postavili proto, abychom mohli navýšit počet lůžek, protože jsme mylně předpokládali, že...“

Kate ho neslyšela, protože už vybíhala ze dveří. Sotva uviděla tu druhou budovu, došlo jí, jak přesně se ona i těch šest bohatých pacientů nechali napálit. Muž na fotce v jejím iPhone nebyl žádný Cliff Clavin, a rozhodně to nebyl inženýr. Jmenoval se Nicolas Fox, a právě jemu byla na stopě, když náhodou zakopla o tenhle podfuk s transplantacemi orgánů.

Fox byl celosvětově hledaný podvodník a zloděj, známý pro nestydatou drzost svých riskantních akcí a hlavně pro to, jakou radost měl z jejich organizování. Nezáleželo na tom, jak moc riskoval, vždycky se znovu vrátil a ještě navýšil sázky.

Pro Kate se jeho dopadení stalo kariérním posláním. Před dvěma lety ho už skoro měla, když odhalila jeho plán vybiit luxusní střešní byt jednoho chicagského investičního žraloka, zatímco se tento takzvaný „Král nepřátelských převzetí“ právě ženil v obývacím pokoji.

Takové drzé kousky byly pro Nicka Foxe typické. Nechal se najmout jako plánovač svateb a přivedl s sebou celou skupinku zlodějů, vydávající se za číšníky a dodavatele jídla. Jakmile Kate vtrhla dovnitř se zásahovým týmem, celý zločinecký ansámbl se rozprchl jako švábi, když se rozsvítí světlo, a Nick seskočil ze střechy s padákem.

Nechala uzavřít ulice, rozestavět na silnice zátarasy a prohledat okolní budovy, všechno to navíc ze vzduchu monitorovaly vrtulníky, ale Nick se přesto vypařil. Když se nad ránem konečně dovlekla do hotelového pokoje, čekal tam na ni pugét růží a lahev šampaňského. Od Nicka. A samozřejmě na její účet. Zatímco ona řídila policejní hon v ulicích, on si užíval pohodlí jejího pokoje, sledoval placené kanály, objednával si hotelovou službu a vyplundroval zásoby tobleronek v minibaru. A při odchodu ještě nezapomněl ukrást ručníky.

Ten parchant už se na můj účet pobavil až dosyta, pomyslela si Kate, když probíhala nemocniční recepcí, kolem dvou překvapených agentů, ven z budovy a přes parkoviště.

Než dorazila ke staré budově, crčel z ní pot a srdce jí bušilo tak divoce, že ho téměř slyšela. Vytáhla zbraň a pomalu se plížila ke vchodu do recepce. Spatřila červený koberec a ceduli napůl skrytou ve stínu výklenku vstupního portálu. Na ceduli stálo:

Vítejte ve Zdravotnickém středisku svatého Kosmy. Prosíme, omluvte okolní nepořádek, právě probíhá přestavba, jejímž účelem je zajistit vám více soukromí, pohodlí a špičkové péče.

Rozrazila dveře a okamžitě zaujala střelecký postoj. Nebyl tam však nikdo, na koho by mohla mířit. Kate se ocitla v elegantně působící recepci, vybavené nábytkem s koženými potahy, travertinovou dlažbou a na pohled drahými květinami. Na zdi za prázdným recepčním stolem visely fotografie zachycující lékařský personál. Prohlédla si fotky

a okamžitě poznala dvě tváře – první z nich patřila Nicku Foxovi, který se stetoskopem kolem krku vyzařoval lékařské sebevědomí a sílu. Druhý obličej byl její, včetně přihlouplého, opileckého úsměvu. Nick ho ukradl, vystříhl a vyretušoval z několik let staré fotky pořízené na rozlučkové párty Kateiny sestry Megan, která ji měla zveřejněnou na facebookovém profilu. Pod Nickovou fotkou bylo zlatým písmem napsáno „Dr. William Scholl“ a pod její se třeptilo jméno „Dr. Eunice Huffnagleová“.

Dobře, takže kde se teď tenhle zářný „operační tým“ schovával? A co těch šest zazobaných pacientů, kteří si přijeli opravdu zdaleka pro nové orgány?

Kate zamířila k dvojítm dveřím vedle recepčního stolu. Zatlačila do nich a ocitla se ve foyer, zbraň stále připravenou. Opět ale zjistila, že tam nikdo není. Přímo před ní se nacházely troje další dvojité dveře. Nad jedněmi visela cedulka s nápisem „Operační sál 1“, nad druhými „Pooperační péče“ a nad třetími „Předoperační příprava“. Po její levé ruce byl výtah a po pravé schodiště.

Zkusmo zatlačila do dveří operačního sálu a našla tam kompletní chirurgické vybavení, jako vystřížené z obchodu společnosti Apple. Veškeré vybavení bylo bílé a elegantní a zářilo jako výstavní modely aut v obchodě.

Zavřela dveře a nahlédla do místnosti sloužící k pooperační péči. Stálo v ní standardní nemocniční lůžko, stojan s kapačkami a běžná monitorovací zařízení, tím však veškerá podobnost s obvyklým nemocničním pokojem končila. Místnost byla vybavená luxusním francouzským nábytkem, zdobené police přetékały knihami v kožené vazbě, a nechyběla ani plochá televize a barový pult s výběrem různých druhů drahého alkoholu.

Je chytrý, pomyslela si. Společnost specializující se na odstraňování azbestu byla pro Nickův podfuk dokonalou zástěrkou. Umožňovala mu v klidu a soukromí vytvořit celou tuhle scénu, protože zaměstnanci nemocnice se od staré budovy údajně plně azbestu raději drželi dál.

Konečně dospěla i k předoperační přípravě. Dveře ústily do dlouhého oddělení, plného opuštěných sesteren a několika dalších částí

krytých zataženými závěsy. Vstoupila dovnitř a opatrně nakoukla za první závěs. Na pojízdném lůžku zde ležel muž středního věku v bezvědomí. Na sobě měl andělíčka a byl napojený na stojan s kapačkou. Zkontrolovala mu puls. Silný a pravidelný.

Pokračovala oddělením a po cestě roztahovala další závěsy. Postupně našla všech šest mužů, kteří sem byli dříve převezeni limuzínami z letiště. Všichni byli v hlubokém limbu, a jak předpokládala, už byli také o milion dolarů chudší.

Okna se rozechvěla a Kate nad hlavou zaslechla *tap-tap-tap*, nezaměnitelný zvuk roztáčející se vrtule helikoptéry. *Nick Fox je na střeše*, napadlo ji. *Zase!*

Vyběhla z předoperačního přípravného oddělení a zamířila na schodiště. Brala schody po dvou a čtyři patra až na střechu zdolala nejrychleji, jak jen dokázala, což byl na ženu, jejímiž obvyklými společníky při večeři byli Plukovník Sanders, Dlouhý John Silver, Ronald McDonald a Five Guys¹, obdivuhodný výkon.

Kate vrazila na střechu s prstem na spoušti, připravená střílet. Před sebou uviděla na helipadu stát modrou helikoptéru patřící společnosti *Las Vegas Aerial Tours*. Boční dveře byly otevřené a několik „doktorů“ a „sester“ už sedělo uvnitř.

Nick Fox ne. Ten uvolněně postával s rukama v kapsách na půli cesty mezi ní a helikoptérou. Vlasy mu tančily ve větru, který vytvářela točící se vrtule, a bílý doktorský hábit kolem něj povlával jako plášť superhrdiny.

Kate si ve dvanácti letech vytvořila obrázek ideálního muže, kterého se doteď držela. Muž jejích snů měl jemné hnědé vlasy, inteligentní hnědé oči a chlapecký úsměv. Měřil metr osmdesát a měl sportovní, štíhlou postavu. Byl chytrý a sexy a přídrzlý. Ano, už dávno si uvědomila

¹ Plukovník Sanders je tváří řetězce rychlého občerstvení *KFC*, Dlouhý John Silver je postava z románu Roberta Louise Stevensona *Ostrov pokladů*, která je zároveň tvář řetězce restaurací specializujících se na mořské plody, Ronald McDonald je klaun známý z řetězce *McDonald's* a *Five Guys* (Pět chlápků) je rovněž restaurace rychlého občerstvení (pozn. překl.).

ironii, skrývající se v tom, že Nick Fox je živoucím ztělesněním muže jejích snů.

„Doktor Scholl?“ křikla na něj Kate přes hukot helikoptéry. „To jako vážně?“

„V lékařských kruzích to je velmi uznávané jméno,“ zahulákal na ni Nick. „Jsem rád, že jste si dneska zvolila vhodnou obuv.“

Nick věděl, že Kate v černých teniskách Nike nosí gelové vložky značky Dr. Scholl. Byla to jedna z mnoha věcí, které o ní za posledních několik let zjistil. A musel přiznat, že většina z toho, co odhalil, ho fascinovala. A pár věcí ho vyloženě děsilo – především to, že k ní cítil fyzickou přitažlivost, kterou si nedokázal nijak vysvětlit.

Hnědé vlasy měla stažené do culíku a její bezchybná pleť se mírně leskla vrstvičkou potu, způsobenou sprintem přes parkoviště a po schodech. Sexy, ale měl nepříjemné tušení, že fantazie, již v něm její zpocený obličej vyvolává, je lepší než realita. Ta ženská žila jen prací, nejspíš nosila neprůstřelnou vestu i do postele. Tečka. Přesto ho bavilo ji provokovat. Líbily se mu její velké, modré oči, rozkošný, drobný nosík, štíhlé tělo i její odhodlání proměnit tento svět v místo, které bude více ctít zákony. V kontrastu s tím byl pro něj jeho zápal pro zločin ještě zajímavější.

„Zatýkám vás,“ zakřičela.

„Jak jste na to přišla?“

„Protože vás mám na mušce a jsem velmi dobrý střelec.“ Vykročila směrem k němu.

On udělal krok zpět. „O tom nepochybuji, ale přesto mě nestřelíte.“

„Upřímně? Samotnou mě překvapuje, že jsem to ještě neudělala.“ Přiblížila se o další krok.

„Pořád na mě máte pífku kvůli těm tobleronkám?“ Opět ukročil dozadu.

„Ještě krok a sejmu vás.“

„To nemůžete,“ prohlásil.

„Dokážu ustřelit orlovi koule ze sta metrů.“

„Orlové nemají koule.“

„Možná mi metafora moc nejde, ale střelba rozhodně ano.“

„Nemůžete mě zastřelit, protože nejsem ozbrojený a nepředstavuji žádnou hrozbu.“

„Můžu sestřelit tu helikoptéru.“

„A riskovat, že by se zřítila na nemocnici plnou nevinných dětí? To si nemyslím.“

„Ta nemocnice není plná dětí.“

„O to přece nejde.“ Pohlédl na parkoviště, přes které se k nim řítila horda agentů FBI, a pak se obrátil zpět k ní. Jeho chvilkové nepozornosti využila k tomu, aby se přiblížila o další dva kroky. „Rád jsem vás zase viděl, Kate.“

„Pro vás jsem zvláštní agentka O'Hareová,“ odsekla. „A nemusíte se loučit, nikam nejdete.“

Usmál se a rozběhl se k helikoptéře.

„Krucí!“ Vmžiku zasunula zbraň zpět do pouzdra a vyrazila za ním.

Navzdory sprintu přes čtyři patra na střechu byla stále rychlejší než on, což jí působilo nesmírnou radost. S každým krokem se vzdálenost mezi nimi zmenšovala a Kate si byla poměrně jistá, že ho dokáže chytit dřív, než se dostane k vrtulníku.

Pilot a zbytek posádky očividně sdílel její optimismus, protože se helikoptéra náhle vznesla do vzduchu a jak střechu, tak tvůrce celého tohohle plánu zjevně mínila ponechat jeho osudu. Nick zrychlil, jako by snad měl před sebou dalších sto metrů, a ne jen sotva pár kroků.

Kate si s rostoucí hrůzou uvědomila, co se chystá udělat. Hodlal skočit. Tentokrát ale bez padáku.

„Stát!“ vykřikla a jediným dlouhým skokem se po něm vrhla, ve snaze srazit ho k zemi a odvrátit tak tuhle sebevražednou chybu. Pozdě. Chybělo jen pár centimetrů a dostala by ho. Dopadla tvrdě na beton, zatímco Nick se odrazil od kraje střechy a skočil směrem k vznášející se helikoptéře. Sledovala jeho let a srdce jí vynechalo pár úderů. Pak se znovu rozběhlo, když se úspěšně zachytil o přistávací ližinu. Jednou rukou se pevně držel a druhou jí poslal vzdušný polibek, načež helikoptéra nabrala rychlost a směr ke Stripu.

Jen pár vteřin nato už Kate zuřivě štěkala rozkazy do vysílačky. Chtěla, aby Nickovu helikoptéru sledoval ve vzduchu policejní vrtulník a ze země hlídková auta, přestože věděla, že to bude jen ztráta času.

Nad Stripem se v tuto chvíli vznášelo půl tuctu identických vyhlídkových vrtulníků společnosti *Las Vegas Aerial Tours*. Muž v lékařském plášti sice visel pouze na jednom z nich, ale než se jí podařilo všechny týmy zmobilizovat, Nickova helikoptéra stihla zmizet. Při tom všem vzrušení si nestačila ani zaznamenat její číslo, tudíž neměla nic, čím by letovým dispečerům umožnila ji sledovat. Navíc na tom stejně nezáleželo, protože nebyla součástí letového parku společnosti. Byla jen natřená v jejich barvách, aby se mezi nimi lépe ztratila.

Kate se proto vydala z nemocnice rovnou zpět do svého pokoje v hotelu *Circus Circus*, nejlevnějším ubytovacím zařízením na Stripu. Tíše se plížila ke dveřím, zbraň připravenou v ruce. Opatrně vsunula kartu do zámku a pomalu otevřela, v naději, že bude Nick natolik arogantní, aby si troufnul dvakrát na stejný kousek, což by se mu konečně stalo osudným.

Tolik štěstí ale neměla. Pokoj zel prázdnotou a páchl jako bazén čerstvě vykropený chlórem. S hlubokým povzdechem si sedla na kraj postele. Tohle nebyl její nejlepší den. Věděla, že přednášce na téma „jak to, jste ho nechala znovu pláchnout, měla jste si radši najít nějaký důvod, proč ho střelit“ se nevyhne. A přitom takových důvodů měla ve skutečnosti spoustu, nejnovějším z nich byla například její upravená fotka se jménem „Dr. Eunice Huffnagleová“, kterou na štěstí stihla strhnout ze zdi, než si jí některý z kolegů všiml.

Kate pochmurně sledovala svůj odraz v zrcadle a začala si rozepínat neprůstřednou vestu. Nejdřív tomu nemohla uvěřit, musela se podívat přes rameno, aby se o tom přesvědčila na vlastní oči... Ano, na polštáři jí ležela tabulka čokolády Toblerone.

2

O šest měsíců později

Když průměrnému člověku přeroste množství jeho krámů přes hlavu a nemá je už kam dát, pronajme si sklad, do kterého je všechny nahrne, koupí levný zámek na rolovací dveře a okamžitě začne nakupovat další zbytečnosti. Pokud se však jedná o člověka tak starého a bohatého, jako byl Roland Larsen Kibbee, postaví pro svoje krámy muzeum, nad vchod nechá do mramoru vyřít své jméno a začne vybírat vstupné za to, aby se ostatní mohli kochat jeho smetím, a tudíž do jisté míry tak obdivovat i jeho samotného.

Nejenže se otevřením muzea zbavíte spousty věcí a uvolníte si tak prostor ve svém sídle, ještě tím navíc získáte skvělý status, takový, který se těžko překonává, dokonce i v dnešní době, kdy si miliardáři mohou dovolit vysílat rakety do vesmíru. Roland sbírku maleb, soch a šperků zafinancoval ze jmění získaného tím, že skupoval kalifornské farmy s finančními potížemi, vyháněl jejich majitele a za pomoci levné pracovní síly následně obdělával jejich pole a prodával úrodu pod tržní cenou. Stal se tak jedním z největších zaměstnavatelů nelegálních imigrantů v Kalifornii a zároveň jedním z pilířů mexické ekonomiky.

Ovšemže muzeum neumístil v Mexiku – *Umělecká sbírka Rolanda Larsena Kibbeeho* byla otevřena v San Franciscu, v obrovském sídle, připomínajícím francouzský zámček, na Pacific Heights.

Rolandova šestadvacetiletá kurátorka Clarissa Hartová sice jakožto liberálka s jeho obchodními praktikami nesouhlasila, avšak jinou práci s diplomem z dějin umění nenašla, musela splatit ještě devadesát

sedm tisíc dolarů ze studentské půjčky, a kdyby měla strávit další noc v domě rodičů, nepochybně by je zadusila ve spánku. Proto se sebezapřením polkla ideály a každý měsíc s povděkem brala výplatu. A přestože Kibbee rozhodně nebyl totéž co Guggenheim nebo Getty – většinu jeho sbírky koneckonců tvořily nahotinky, což v Clarisse vyvolávalo dojem, jako by pracovala v sídle časopisu *Playboy* –, mohla se aspoň utěšovat skutečností, že je muzejní kurátorka.

Kolekce maleb a uměleckých předmětů byla důmyslně rozmístěna v chodbách a soukromých saloncích, aby v návštěvnicích vzbuzovala pocit, že jsou hosty u Rolanda doma, byť zde pětasmdesátiletý zemědělský magnát vlastně nikdy nebydlel. Žil v Palm Beach, na Floridě, s dvaadvacetiletou striptérkou LaRhondou, která jen odpočítávala dny do jeho skonu. Doufala, že jakmile stařík naposledy vydechne, bude si ona moct přisvojit Purpurovou slzu, vzácný, dvoukarátový rudý diamant, nejnovější přírůstek v Rolandově sbírce.

Zároveň Slza představovala Rolandovu nejlepší šanci na uznání od lidí z uměleckých kruhů, proto celé sídlo před večerem, kdy měla být představena veřejnosti, procházelo řadou úprav. Personál cídil mramorové podlahy, voskoval dřevěné mořené obklady a kožené sedačky a křesla byly nahrazeny novějšími modely. Clarissa právě prováděla sídlem inspektora sanfranciské policie Normana Petersona, který se tam zničehonic objevil, aby se ujistil, že přílivem návštěvníků během premiérového večera neutrpí doprava v okolí a že přijali dostatečná bezpečnostní opatření k tomu, aby diamant ochránili.

„Jel jsem kolem tohoto místa už tisíckrát, ale nikdy jsem si nevšiml, že by to bylo muzeum,“ řekl Peterson a promnul si knírek, který vypadal jako vypasená housenka poklidně odpočívající pod jeho baňatým nosem.

Odznak se mu houpal na řetízku kolem krku, což, jak Clarissa předpokládala, bylo jen projevem zoufalé snahy zakrýt velké břicho a skvrnu od hořčice na kravatě. Hádala mu něco kolem pětaticeti, byť si byla jistá, že pokud nezmění stravovací návyky, čtyřicítka se nedožije.

Věk trefila správně, ve všem ostatním se však mylila. Inspektor Peterson byl ve skutečnosti Nick Fox, obalený vycpávkami, aby působil tlustě, a maskovaný vrstvy make-upu a důmyslně umístěnými kuličkami vaty, které mu deformovaly rysy obličeje.

„Jsme butikové muzeum,“ přitakala Clarissa, zatímco míjeli za měšťnance přesouvající nábytek.

„Co to znamená?“

Mohla mu vysvětlit, že takové muzeum je menší, intimnější a má pečlivěji vybírané sbírky než větší muzea, avšak cosi na jeho naprosté bezprostřednosti a upřímnosti ji přimělo změnit názor.

„To znamená, že kolem nás lidi projedou tisíckrát a nikdy si nás nevšimnou.“

„To je škoda, protože tady máte pár vážně pěkných kousků.“ Nick se zastavil a přejel pohledem pět set let starou sochu nahé ženy v životní velikosti, která se rozvalovala na kmeni stromu a svírala si levé ňadro. „Člověk by čekal, že si s sebou aspoň vezme polštář nebo deku, aby měla na čem sedět.“

„Takové starosti šly mimo ni.“

„Třísku v zadku snad nechce nikdo. Kdo je to?“

„Afrodita,“ odpověděla Clarissa.

„Tu neznám,“ pokrčil rameny Nick. „Bohužel mluvíte s chlapem, který v Muzeu voskových figurín ve Fishherman's Wharf nepoznává polovinu z těch údajně slavných lidí.“

Clarissa na něj vrhla postranní pohled, aby zjistila, jestli si z ní utahuje, ale zdálo se, že mluví naprosto upřímně. V Muzeu voskových figurín nikdy nebyla, ale věděla, že za jediný den mají pravděpodobně mnohem více návštěvníků, než Kibbee za celý měsíc.

„Je to řecká bohyně lásky, inspektore. Její příběh je vlastně velmi zajímavý – mladý a závistivý titán Kronos chtěl svrhnout Urana, jejího otce a vládce vesmíru, z trůnu. Proto Kronos jejímu otci usekl kousou genitálie a vrhl je do oceánu. A Afrodita se následně zrodila ze zpěněných vln.“

„A to má symbolizovat lásku?“ zaváhal Nick. „Je to dost brutální.“

„Dalo by se říct, že právě to je tématem, jež všechna díla v naší sbírce spojuje,“ opáčila, přestože pochybovala, že by Roland do takové hloubky přemýšlel nad nákupy uměleckých děl, nebo dokonce nad výběrem svých manželek – kromě očividné fixace na ženská prsa. „Temná strana lásky. Právě to všechny fascinuje i na Purpurové slze.“

„Já myslel, že spíše fakt, že má hodnotu bambilionu dolarů.“

„Maximálně patnácti milionů. Je to překrásný diamant, ale jeho umělecká hodnota pramení z jeho minulosti.“ Zavedla ho do salonu, kde byla Purpurová slza vystavena ve skleněné vitríně na mramorovém podstavci uprostřed pokoje. „Jeho jméno představuje všechnu lásku, smrt a smutek, které ho obklopovaly.“

Nick znal minulost diamantu velmi dobře. V roce 1912 ho objevili dva přírodovědci cestující po Jižní Africe. Pár byl do sebe bláznivě zamilovaný a měl v úmyslu kámen použít na snubní prstýnky, jenomže sotva se zpráva o jejich nálezu rozkřikla, políčili si na ně zloději s mačetami a diamant ukradli.

Kámen se pak zatoulal až do Ruska, kde byl zpracován do náhrdelníku pro romanovského cara Mikuláše jako dárek pro jeho ženu Alexandru. Ta jej později předala dceři Anastázii, která ho nosila pod oblečením spolu s dalšími rodinnými klenoty až do roku 1918, kdy byla celá rodina popravena.

Šperky stržené z Anastáziina mrtvého těla byly spolu s ostatními klenoty dalších členů rodiny a sluhů Romanovců opětovně prodávány a náhrdelník se na více než deset let ztratil – znovu se objevil až třetího listopadu 1929. Toho dne se bankéř Dick Epperson a jeho žena Dollie, kteří po krachu na burze skončili na mizině, oblékli do nejlepších šatů, vzali si oblíbené šperky, políbili se a ruku v ruce skočili z balkonu svého bytu na Park Avenue. Purpurová slza byla toho dne na Dolliině krku. Netušilo se, jak k ní přišla, ale dědici ji velmi rychle prodali, aby umořili dluhy.

Během následujících desetiletí Slza přinášela zmar dalším a dalším majitelům, nikdy však natolik známým, aby se jejich životní tragédie ocitla na titulních stránkách novin – až do roku 1962, kdy ji údajně

podle zvěstí věnoval Marilyn Monroe jakýsi tajný citel těsně před její smrtí. Ve skutečnosti diamant nikdo neviděl až donedávna, kdy ve věku sedmaosmdesáti let zemřela ve svém domě v Santa Barbarě dědička ropné společnosti Victoria Burrowsová, která od smrti manžela v roce 1965 sídlo neopustila.

Roland Larson Kibbee získal diamant v aukci rodinného majetku Burrowsových a já ho nyní získám od něj, pomyslel si Nick.

„Říká se, že je ten diamant prokletý,“ pronesla Clarissa. „Obzvláště milencům nosí smůlu.“

„Přesto ho někdo určitě bude chtít ukrást. Jaká jste zavedli bezpečnostní opatření?“

„Máme špičkový alarm, magnetické pole kolem dveří i oken, a v tomto pokoji navíc detektory pohybu, tepla a půl tuctu bezdrátových kamer,“ odpověděla. „A to je jen část zabezpečení. Jistě jste si všiml, že v této místnosti nejsou ani okna, ani dveře.“

„Ovšemže všiml,“ řekl Nick a rozhlédl se kolem sebe. „Jsem zkušený detektiv.“ A zloděj.

„Celý pokoj je vlastně jen vkusně vyzdobený otevřený trezor. Dovnitř vede jediná cesta, ta za vámi. Jakmile se sepne bytí jen jediný z bezpečnostních systémů, okamžitě se spustí dveře z půl metru tlusté, vyztužené oceli a uvězní zloděje uvnitř. Zároveň se automaticky odešle zpráva na vaši policejní stanici. Jak rychle byste tady podle vás mohli být, kdyby se alarm zapnul?“

„Budete mít toho chlápka uvězněného, správně?“

„Doslova pohřbeného zaživa. Dveře jsou vyrobené tak, aby ustály mířenou explozi, a vydrží i hodiny vrtání a požáru.“

„Tak to nemusíme nijak spěchat.“ Nick pokrčil rameny. „Možná se cestou stavím ještě ve *Starbucks*, jen abych toho chlápka trochu podusil.“

„Za předpokladu, že ho nerozdrtí půl tuny oceli ještě dřív, než se vůbec stihne dostat dovnitř.“

„No, pak máme toho času ještě víc,“ opáčil Nick. „Jakou máte ráda kávu? Vezmu vám ji taky, když na to dojde.“

„Skořicové latté, děkuji.“ Usmála se. Detektiv sice nebyl žádný hezoun, ale měl charisma. „Chtěl byste si prohlédnout i zbytek muzea?“

„Jsou tu ještě další nahotinky?“

„Ano,“ odpověděla.

„Pak mě vedte.“

„Věděl jste, že jedna postava ze seriálu *Na zdraví* se taky jmenuje Norm Peterson?“

„Já vím, náhodička.“

Pokud byste se nacházeli téhož večera ve 21:52 v muzeu Kibbee, byli byste svědky pozoruhodnému výjevu. Na rozdíl od dvou strážných v přední kanceláři, kteří sice záznamy z kamer sledovali, neviděli však nic.

Do chodby před salonem s Purpurovou slzou byly během dne umístěny křeslo a k němu ladící sofa. Na oba kusy nábytku mířily kamery, avšak jedna část křesla i pohovky byla zrakům strážných skryta, a právě v těchto částech se začal odchlipovat látkový potah, který do té chvíle ukrýval dva muže. Jeden z nich se krčil v sedu na křesle, zatímco druhý ležel uvnitř gauče. Oba byli od hlavy až k patě oblečení v přiléhavém zeleném oblečku.

Kdyby byl Spider-Man celý zelený, neuměl střílet pavučiny, neměl vyrýsované tělo a netrápil se tím, že se mu pod kombinézou jasně rýsují obrysy jeho přirození, pak by vypadal úplně jako tihle chlapíci.

První muž vylezl z křesla, narovnal se a vytáhl z něj složený zelený přehoz na postel a zelenou tašku. Druhý muž vyklouzl z gauče a vysunul z něj dvě tenká prkna obalená zelenou látkou. Obě desky byly přibližně stejně velké jako muži a měly na zadní straně držadla, takže je dotyční před sebou mohli držet jako štíty.

Ve stejnou chvíli se jeden ze strážných podíval na monitor s kamerovým záznamem chodby, avšak nic neobvyklého neviděl. Oba muži, včetně detailů jejich intimních partií a věcí, které drželi, byli pro kamery neviditelní.

Křesloun si dřepł před klenutý vstup do chodby k trezoru, otevřel tašku a vytáhl z ní sprej v zelené lahvičce, kterým postříkal stěny před

sebou, kde věděl, že se ukrývají tepelné a pohybové senzory. Společně s kumpánem počkali, až se aerosolová mlha rozptýlí, pak mu Gaučák podal jeden štít. Oba zelení mužíci, skrytí za deskami, vstoupili do chodby. Prošli pod klenbou, odklopili nožičky na zadní straně desek a nechali je stát opřené na stranách.

Půltunové ocelové dveře skryté nad jejich hlavami se nespustily, proto pokračovali dál do salónu, kde byla ve vitríně vystavená Purpurová slza. V celé místnosti nebylo jediné místo, které by zůstalo bedlivému zraku kamer skryto, přesto dva muže ani jejich vybavení žádná z nich nezachytila.

Křesloun položil tašku i zelený přehoz na zem před podstavec s vitrínou, v níž si hověla Purpurová slza. Chytil přehoz na jednom konci, Gaučák na druhém a společně jím jemně zakryli celou vitrínu. Křesloun pak pod něj vklouzl s nářadím na řezání skla a začal se probíjovat skrz. Stihl udělat jen drobounký škrábanec, sotva viditelný pouhým okem, když se náhle rozezněl alarm a ocelové dveře se s žuchnutím spustily dolů, otřáslou celou budovou jako zemětřesení a uvěznily dva zelené muže uvnitř.